

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/181/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317207533
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8317207533.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu COFIDIS SA, sídlo: Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d', Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, na území SR konajúci prostredníctvom jeho organizačnej zložky: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, Einsteinova 11/3677, Bratislava, IČO: 50 595 628, zast. URBÁNI & Partners s.r.o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, IČO: 36 646 181 proti žalovanému Q. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. dlhé XXX, S., o zaplatenie 2.021,78 eur s prísl., odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 6Csp 85/2017-75 zo dňa 03.05.2018, takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi 1.188,91 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % z dlžnej sumy ročne od 23.10.2016 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznáva.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1, § 39 a § 365 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporne preukázané, že žalobca poskytol žalovanému na základe zmluvy spotrebiteľský úver vo výške 2.370,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi pravidelnými 48 mesačnými splátkami po 82,46 Eur, kde súčasťou mesačnej splátky bola nielen istina úveru, ale aj úroky a poplatky. Dátum splatnosti prvej splátky bol 20. 05. 2015 a poslednej splátky 20. 04. 2019. Žalovaný porušil svoju povinnosť splácať úver riadne a včas, preto právny predchodca žalobcu ku dňu 22. 10. 2016 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Taktiež mal súd za preukázané, že žalovaný jednotlivými splátkami už uhradil žalobcovi spolu sumu 1.181,09 Eur.

4. V danom prípade je nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy o úvere, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetnú zmluvu so žalovaným, ktorý je fyzickou osobou - nepodnikateľom (čo vyplýva z označenia žalovaného v tejto zmluve identifikačnými

znakmi typickými pre nepodnikateľa - menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom a číslom občianskeho preukazu). Súd teda zastáva názor, že vyššie uvedená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, a preto je nutné na ňu aplikovať i príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku. Zároveň ide i o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Na túto zmluvu je tak potrebné prednostne aplikovať špeciálne spotrebiteľské právo. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu, založeného spotrebiteľskou zmluvou. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný žalobcom bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu. Preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

5. V tomto prípade z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že zmluva o úvere neobsahuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch tak, ako to je vyššie uvedené podľa § 9 ods. 2 písm. l) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba celkový počet splátok a výška prvej a predposlednej mesačnej splátky, bez rozlíšenia z čoho takáto splátka pozostáva, bez rozlíšenia istiny, riadnych úrokov, poplatkov a iných súm a ich termínov. Výška ostatných splátok ani v zmluve nie je uvedená. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením a s cieľom tejto právnej úpravy.

6. Žalobca síce súdu predložil Finančný plán, ktorý mal byť súčasťou zmluvy o úvere, avšak táto listina je bez dátumu vyhotovenia a nebola ani podpísaná zmluvnými stranami, preto nemožno na ňu prihliadať.

7. V predmetnej zmluve bola v zmluve uvedená RPMN vo výške 27,90% pričom podľa prepočtu má byť správne uvedená sadzba 31,76% (výpočet súd realizoval prostredníctvom kalkulačky <http://ekonomika.sme.sk/kalkulacky/spotrebiteľsky-uver-rpmn_psn.php#axzz4grmAyKL8>). Súd pri tomto výpočte vychádzal z výšky úveru 2370 eur, výšky splátky úveru 82,46 eur pri ich počte 48. Z daného vyplýva, že v zmluve je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy za následok, že tento úver je bezúročný a bez poplatkov, a to od počiatku, aj z uvedeného dôvodu.

8. Nesprávnej výške RPMN v Zmluve nasvedčuje aj skutočnosť, že aj ďalšia podstatná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN, a to uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca síce pri RPMN uviedol, že táto predstavuje celkové náklady dlžníka spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru - vypočítané na základe údajov podľa tohto čl. II a bodu 5 Všeobecných podmienok tejto úverovej zmluvy. Podľa názoru súdu prvej inštancie však takéto určenie predpokladov, na základe ktorých bola vypočítaná RPMN, nestačí, pretože nie je zrejmé, ktoré položky žalobca započítaval do PRMN a ktoré nezapočítaval a to vzhľadom aj na podľa názoru súdu, nesprávne uvedenú výšku PRMN. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Súd má za to, že v Zmluve absentujú všetky predpoklady, použité na výpočet RPMN (§9 ods. 2 písm. k) Zák. č. 129/2010 Z.z..) a teda aj z tohto dôvodu možno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. „Súdu prvej inštancie teda nemožno nič vytknúť, pokiaľ dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktorý predpokladá ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona

o spotrebiteľských úveroch videl v absencii predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch). K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa, pretože zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Pri údají o RPMN sa musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet, teda nestačí len uvedenie jeho výšky. Zákonnodarca jasne stanovil, že nepostačuje uvedenie len výšky RPMN, ale v zmluve je potrebné uviesť aj všetky predpoklady, ktoré boli použité pre výpočet RPMN. Je nepochybné, že v predmetnej úverovej zmluve tento údaj chýba, nie je uvedené aké predpoklady boli použité pre výpočet RPMN, a preto správne skonštatoval súd prvej inštancie, že je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalobca namieta formalistický výklad súdu, tak odvolací súd dáva do pozornosti, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008, a to v článku 10 ods. 2 písm. g/ cit.: „Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery;“ rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/59/2017 zo dňa 11.05.2017. Obdobný právny názor bol vyslovený aj v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/124/2016 zo dňa 03.11.2016, sp. zn. 3Co/7/2017 zo dňa 06.04.2017.

9. Keďže Zmluva neobsahovala náležitosti v zmysle ustanovenia §9 ods. 2 písm. l) a k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj z dôvodu, že zmluva obsahuje nesprávnu výšku RPMN, úver sa považuje v zmysle ustanovenia §11 ods. 1 písm. b) a d) citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný tak má žalobcovi vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy. V konaní bolo preukázané, že žalovaný celkovo vyčerpal sumu 2.370,- Eur a vrátil žalobcovi už sumu 1.181,09 Eur, čo je zrejmé zo žalobcom predloženého výpisu čerpania, splátok a úhrad, ako aj z vyjadrenia žalobcu. Preto súd žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplatenie 1.188,91 Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

10. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že žalobcovi nepatria úroky aj z iného dôvodu a to, že dojednaná výška úrokov je v nepomere v porovnaní s priemernými úrokovými sadzbami z úverov poskytovaných v obchodných bankách. Podľa priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk v percentách vypočítaných podľa nariadenia (EC) No63/2002ECD priemerná úroková miera z úverov od 1 do 5 rokov v čase uzavretia zmluvy o úvere bola v hodnote 10 % ročne. Žalovanému bol poskytnutý úver pri ročnej úrokovej sadzbe 23,08%. Uvedené posúdil súd prvej inštancie jednak podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale i zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ako v rozpore s dobrými mravmi. Konštatoval, že úrok z úveru dohodnutý medzi účastníkmi zmluvy bol viac ako dvakrát vyšší ako obvykle a priemerná výška úrokov v poskytovaných v obchodných bankách pri obdobných úveroch danom období. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1MCdo1/2009 zo dňa 31.07.2009 a konštatoval, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka nesmie sa priečiť dobrým mravom inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Rovnako podľa názoru súdu prvej inštancie poplatky žalobcovi nepatria aj z iného dôvodu. Konštatoval, že čo sa týka poplatku za spracovanie a poplatku za trvalý príkaz mesačnej splátky, na tieto niet zákonného nároku a nemôže veriteľovi patriť za stavu, ak tento uplatňuje paušálnu náhradu. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 a § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného súd je toho názoru, že žalobcovi nepatria vyššie špecifikované poplatky.

11. Čo sa týka poplatku za poistenie, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nepredložil súdu žiadne dôkazy o tom, že medzi stranami sporu bola uzatvorená aj poistná zmluva. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Na

základe uvedeného má potom súd za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na poplatky za poistenie, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšku pohľadávky, ktorú si uplatňuje, preto súd v tejto časti žalobu spolu s príslušenstvom zamietol.

12. Je nepochybné, že žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením svojho záväzku vo výške 1188,91 eur a preto žalobca má nárok aj na úrok z omeškania. Súd priznal žalobcovi podľa ustanovenia §517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania, ktorého výška je v súlade s ustanovením §3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z.. Žalobcovi súd priznal úrok z omeškania od dátumu 23. 10. 2016, t.j. odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru. V prevyšujúcej časti požadovaného úroku z omeškania súd žalobu žalobcu zamietol.

13. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) tým, že zo žalovanej sumy 2.021,78 Eur súd žalobe žalobcu vyhovel v časti o zaplatenie 1.188,91 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Z tohto výsledku konania vyplýva, že tak úspech, ako aj neúspech žalobcu i žalovaného, boli v tomto konaní porovnateľné. Preto súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal.

14. Proti tomuto rozsudku a to iba voči II. a III. výroku z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/, f/, g/ a h/ CSP podal včas odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil obsah úverovej zmluvy v dôsledku čoho nesprávne posúdil poskytnutý úver žalobcom žalovanému ako bezúročný a bez poplatkov aj napriek skutočnosti, že predmetná úverová zmluva spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti. Konajúci súd vidí nedostatok úverovej zmluvy a v ich nesprávne uvedenej výške ročnej percentuálnej miery nákladov kedy namiesto výšky 27,9 % má byť podľa prepočtov súdu uvedená výška 31,76 %. V rámci individuálnych podmienok zmluvy o úvere č. XXXXX je žalobcom uvedená hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 27,9 %. Žalobca je naopak presvedčený o správnosti výšky ročnej percentuálnej miery nákladov vyplývajúcej z úverovej zmluvy nakoľko pre jej výpočet žalobca využíva v súlade s článkom 5 Všeobecných podmienok Zmluvy o úvere č. 18965 kvalifikovaný vzorec. RPMN je uvedená v zmluve žalobcom správne a teda žalovaný nebol zo strany žalobcu žiadnym spôsobom zavádzaný o výhodnosti poskytovaného úveru. V súvislosti s výškou ročnej percentuálnej miery nákladov mal súd prvej inštancie za to, že v zmluve absentujú všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov teda aj z toho dôvodu možno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca s týmto názorom nesúhlasí. Tak ako je uvedené v článku II. individuálnych podmienok Zmluvy o úvere č. 18965 ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady dlžníka spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru a táto je vypočítaná na základe údaju podľa článku II. individuálnych podmienok a článku V. všeobecných podmienok zmluvy o úvere. Žalobca sa viackrát odvolával na skutočnosť, že celková čiastka ktorá bola poskytnutá žalovanému predstavuje sumu vo výške 2.441,10 Eur ktorá pozostáva z poskytnutej istiny vo výške 2.370,- Eur a jednorázového spracovateľského poplatku vo výške 71,10 Eur, ktorý bol na základe dohody žalobcu a žalovaného započítaný v jednotlivých mesačných splátkach. Túto skutočnosť však konajúci súd úplne opomenul a pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalovaný čerpal len sumu vo výške 2.370,- Eur na základe čoho posudzoval aj ostatné súvisiace náležitosti zmluvy a zmluvné dojednania. Žalobca sa zároveň nestotožňuje s právnym názorom súdu, že žalobcovi nepatria úroky aj z iného dôvodu, pretože dojednaná výška úrokov je v nepomere v porovnaní s priemernými úrokovými mierami z úverov poskytovaných v obchodných bankách. Priemerná úroková miera v prvom štvrtroku 2015 sa pohybovala podľa stavu úverov v hodnote 12,39 %. Výška ročnej úrokovej sadzby je neprímerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi ak podstatne prevyšuje ročnú úrokovú sadzbu v čase po dojednaní obvyklú pričom za podstatné prevýšenie priemernej výšky predstavuje jej prevýšenie o viac ako dvojnásobok priemernej sadzby úrokov úverov poskytovaných v čase uzavretia zmluvy. Žalobca so žalovaným si v rámci úverovej zmluvy dojednali výšku ročnej úrokovej sadzby 23,08 % a teda podľa názoru žalobcu dojednaná ročná úroková sadzba podstatne t.j. dvojnásobne neprevyšuje priemernú úrokovú mieru v rozhodnom čase. Výška úroku bola zmluvne žalobcom a žalovaným dojednaná v rámci Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.04.2015 konkrétne v článku II. úverovej zmluvy a to na základe zmluvnej autonómie. Zároveň žalobca poukázal na znenie ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že neplatnosť právneho úkonu možno posudzovať len vzhľadom na okolnosti ktoré existovali v čase jeho vzniku a teda treba prihliadnuť aj na celkové okolnosti úkonu pohnútku ako aj účel, ktorý sa sledoval. Žalobca má za preukázané, že nárok na úrok vo výške 23,08 %

mu vyplýva zo zmluvných ako aj zákonných ustanovení pričom jeho výšku nepovažuje v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca sa nestotožnil ani s vysloveným právnym názorom súdom prvej inštancie týkajúcim sa poplatkov za neprijateľné dojednania týkajúce sa poplatkov. Jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 71,10 Eur bol so súhlasom žalovaného rovnomerne započítaný v rámci mesačných splátok v zmysle finančného plánu a teda žalovaný už pri podpise úverovej zmluvy mal vedomosť o započítaní jednorazového spracovateľského poplatku pričom bez jeho súhlasu by k tomuto započítaniu nedošlo. Žalobca poukázal na článok 19 všeobecných podmienok zmluvy o úvere, ktorý stanovuje povinnosť dlžníka uhradiť veriteľovi poplatky za veriteľove služby medzi ktoré je zaradený aj jedno rázový spracovateľský poplatok. Zároveň dal do pozornosti § 1 ods. 1 Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. a je presvedčený, že na spracovateľský poplatok tak ako bol stranami sporu dojednaný žalobcovi nárok vznikol. Podľa názoru žalobcu nie je možné zmluvné dojednanie o spracovateľskom poplatku považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku nakoľko vychádza zo vzájomného konsenzu medzi žalobcom a žalovaným. Čo sa týka neunesenia dôkazného bremena čo do tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na poplatky za poistenie žalobca uviedol, že žalovaný v priebehu konania nenamietal ani uzavreté poistenie ani jeho výšku z dôvodu čoho žalobca svoj nárok v tejto časti považoval za nesporný. Súd prvej inštancie sa ani v rámci predbežného právneho posúdenia veci nezmienal o spornosti dojednaného poistenia preto žalobca nevidel dôvod, aby tieto skutočnosti či už tvrdeniami alebo inými dôkazmi preukazoval pred konajúcim súdom, keďže vzhľadom na okolnosti považoval tento nárok za nesporný a preukázaný. Zároveň poukázal na vyhlásenie dlžníka o pristúpení k poisteniu schopnosti splácať úver. Žalobca zastáva názor, že posudzovanie náležitosti úverovej zmluvy súdom prvej inštancie a následným vyvodzovaním dôsledkov v podobe vyhlásenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti na základe subjektívneho výkladu zákona sa dostáva mimo hraníc zákona v dôsledku čoho rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobúda prvky arbitrárnosti pričom je nie len v rozpore so zákonom, ale aj Ústavou Slovenskej republiky. Rozsudok považuje žalobca za nepreskúmateľný nakoľko pri posudzovaní žalobcovho nároku vôbec nebral do úvahy tvrdenia uvádzané žalobcom a z odôvodnenia nie je zrejmé ako sa s týmito skutočnosťami vyrovnal. Právny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru na základe Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.04.2015 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným vychádza podľa názoru žalobcu z neprípustného formalizmu a zjednodušeného záveru o tom, že úverová zmluva je spotrebiteľská kedy žalovaný nemohol ovplyvniť jej obsah ako aj o tom, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé ktoré skutočnosti predkladané sporovými stranami podkladal súd za sporné a ktoré za nesporné a akými úvahami sa pri rozhodovaní spravoval, ktoré dôkazy predkladané stranami vykonal a ktoré nevykonal a na základe akých skutkových a právnych skutočností dospel k rozhodnutiu z časti zamietnuť podanú žalobu. Vyjadrenia a právne názory súdu prvej inštancie sú nesprávne a nevychádzajú z objektívneho zistenia skutkového stavu. Preto považuje žalobca rozsudok v napadnutej časti za nesprávny, nespravodlivý a nezákonný. Zároveň namietá aj výrok o trovách konania. Preto žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si žalobca uplatnil trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

15. Odvolanie bolo doručené žalovanému, ktorý sa však k odvolaniu nevyjadril.

16. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.04.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

17. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

18. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko

s prihladením na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

19. Súd prvej inštancie vykonal vo veci v napadnutej časti dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

20. Odvolací súd si osvojuje závery súdu prvej inštancie a na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa nižšie uvedené.

21. Jedným z podstatných odvolacích argumentov odvolateľa bolo tvrdenie, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

22. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

23. Z výsledkov vykonaného dokazovania po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 10.04.2015 č. XXXXX vyplýva, že sa jedná o účelový spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý za účelom umožniť dlžníkovi kúpiť motorové vozidlo určené v článku 1 nižšie. V článku 1 je toto vozidlo identifikované ako vozidlo značky Seat, EČ Q.-XXXXX a ďalšími údajmi. Jedná sa teda o účelový úver uzavretý na dobu určitú do 20.04.2019, celková výška spotrebiteľského úveru predstavuje 2.370,- Eur, výška každej mesačnej splátky 82,46 Eur, počet všetkých mesačných splátok 48,- Eur, splatnosť prvej mesačnej splátky 20.05.2015, deň splatnosti ostatných mesačných splátok 20., doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere do 20.04.2019, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru 20.04.2019, ročná úroková sadzba spotrebiteľského úveru fixná 23,08 %. Jednotný spracovateľský poplatok 71,10 Eur, mesačné poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity 11,11 Eur, poplatok za trvalý príkaz 3,- Eur, ročná percentuálna miera nákladov (ďalej RPMN) 27,90 %, priemerná hodnota RPMN 20,89 %, celková čiastka na úhradu a to súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov dlžníka spojených so spotrebiteľským úverom, ktorými sú všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu 3.958,08 Eur. Žalobca v odvolaní tvrdí, že zmluva rozlišuje jednotlivé splátky na istiny, úroky, iné poplatky a tiež poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať jednotlivým nesplatením zostatkom, pričom všetky tieto informácie zreteľne vyplývajú z finančného plánu, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, a teda žalovaný v čase uzatvárania zmluvy disponoval všetkými zákonom vyžadovanými informáciami v súvislosti s poskytnutím a čerpaním úveru. Táto skutočnosť má vyplývať aj priamo zo zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.04. 2015, kde sa na jej prvej strane uvádza, že veriteľ a dlžník sa dohodli, že všetky podmienky, za ktorých veriteľ poskytne dlžníkovi spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a dlžník tento úver veriteľovi vráti sú dohodnuté v tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere pozostávajúce z dvoch neoddeliteľných dokumentov, t.j. individuálnych podmienok a prílohou č. 1 finančný plán a to súhrnný prehľad platieb a Všeobecných podmienok predstavujúcich ďalšie dohodnuté podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru. Žalobca mal už v žalobe a jeho ďalších vyjadreniach poukazovať na finančný plán, ktorý poskytuje prehľad výšky mesačných splátok s rozdelením ich jednotlivých častí na istinu úveru, jeho príslušenstva a poplatkov. Zároveň žalobca v odvolaní namieta, že bod 19.Všeobecných podmienok dostatočne upravuje a špecifikuje jednotlivé poplatky.

24. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXX zo dňa 10.04.2015 vyplýva, že výška každej mesačnej splátky istiny úveru, úroku úveru, spracovateľského poplatku, poistenia spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity, poistenia spôsobilosti splácať úver pre prípad nezamestnanosti a pracovnej neschopnosti a poplatku za trvalý príkaz mesačnej splátky je 82,46 Eur, teda zo samotnej zmluvy nie je zrejmé, či ide len o splátku úveru alebo poistenia, preto odvolací súd považuje toto dojednanie za neurčité. Zároveň z obsahu spisu nevyplýva, že by tento údaj bol žalobcom odovzdaný žalovanému najneskôr pri podpise zmluvy, tak ako to vyžaduje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských

úveroch. Správne teda súd prvej inštancie zistil, že tu absentujú náležitosti zmluvy vyžadované ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Žalovaný síce tvrdí, že finančný plán predstavuje tretiu stranu zmluvy o úvere, ale z obsahu spisu vyplýva, že tak ako ho žalobca predložil ako dôkaz na č. l. 6, druhá strana č. l. 7 spisu, tento predstavuje žalobcom nepodpísanú prílohu k úverovej zmluve. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že uvedený finančný plán nie je podpísaný žalovaným, pričom žalobcom predložené Všeobecné podmienky k zmluve o úvere sú žalovaným dňa 10.04.2015 podpísané.

25. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve chýba aj ďalšia podstatná náležitosť uvedená v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. v súvislosti s tam uvedenou RPMN. Žalobca síce pri RPMN uviedol, že táto predstavuje celkové náklady dlžníka spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru - vypočítané na základe údajov podľa tohto článku II. bodu 5 Všeobecných podmienok tejto úverovej zmluvy. I podľa názoru odvolacieho súdu však takéto určenie predpokladov na základe ktorých bola vypočítaná RPMN nestačí. Skutočne nie je zrejmé ktoré položky žalobca započítal do RPMN a ktoré položky nezapočítal. Teda i odvolací súd má za to, že v zmluve absentujú všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Preto aj z tohto dôvodu možno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd v tejto veci zhodne s názorom súdu prvej inštancie poukazuje na svoje rozhodnutie sp.zn. 5Co/91/2017 zo dňa 11.05.2017 a znova zdôrazňuje, že obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je uvedenie predpokladov použitých pre výpočet RPMN aj podľa transponovanej Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008 a článku 10 ods. 2 písm. g/, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedenú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery.

26. Vzhľadom na okolnosť, že úver je potrebné už z dôvodov, ktoré uviedol odvolací súd vyššie považovať za bezúročný a bez poplatkov, nebolo hospodárne zaoberať sa ďalšími dôvodmi pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie a namietanými žalobcom.

27. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a písm. l/, výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

28. Podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak písm. b/, zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/.

29. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. l/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy, preto možno považovať úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný má preto žalobcovi vrátiť len sumu reálne čerpaných prostriedkov z úverovej zmluvy. Žalovaný celkovo vyčerpal sumu 2.370,- Eur a vrátil žalobcovi už sumu 1.181,09 Eur. Keďže súd prvej inštancie vyhovel žalobe čo do zaplatenia sumy 1.188,91 Eur, vo zvyšnej časti správne žalobcu zamietol. Správne rozhodol i o trovách konania. Nebol teda dôvod pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie alebo jeho zrušenie v napadnutej prevyšujúcej časti, ani vo výroku o trovách konania.

30. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 C.s.p.

31. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací

súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. Pretože mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech, má právo na priznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania. K odvolaniu sa však nevyjadril a nárok na náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, zároveň mu ani žiadne trovy odvolacieho konania z obsahu spisu nevyplývajú. Neúspešný žalobca v odvolacom konaní nemá na náhradu trov odvolacieho konania nárok. Preto odvolací súd z dôvodu hospodárnosti vyslovil, že stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva (článok 17 C.s.p.).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.